

По ко зна који пут газим часну пионирску реч да више не коментаришем којекакве глупости, које наше вођство прави, али на жалост има их толико да се не могу избећи, и поред најбоље намере.

Последња у низу, је захтев да УНМИК објективно (дакле непристрасно и истинито) истражи да ли су приликом пуцања по голоруком народу на Јарињу пре неки дан, КФОР (НАТО) и ЕУЛЕКС (ЕУ) употребили прекомерну силу, изашли из оквира мандата, и отворено деловали као оружана сила Велике Албаније (добро, не каже се баш дословце тако, али је де факто тако). Треба обратити пажњу на термин: *да објективно истражи*. Дакле, ми не верујемо да ће НАТО и ЕУ то објективно истражити (свакако с правом не верујемо), то јест да су лажови (па и ту се можемо сложити са нашом владом) па тражимо арбитражу УН, са чиме се такође можемо сложити.

У исто време, па и мало дуже, те исте власти под окриљем НАТО и ЕУ у Бриселу, обављају нешто што зову преговорима, а што је до сада резултирало врло мршавим резултатима по нас, али богами масним резултатима по Велику Албанију. Но, преговори су у току (барем до јуче били), па допуштам могућност погрешних закључака услед необавештености, а и ко зна, можда Борко забије неку „тројку“ у последњој секунди, тако рећи, уз звук сирена.

Е сад, ако је то тако, наше власти упадају у класичан *contradictio in adiecto*, јер: са једне стране (на Јарињу) ЕУи НАТО су лажови, а са друге стране (у Бриселу) ми се уздамо у њихово поштење и доброту, и то толико много да им препуштамо да арбитражу у државним питањима. Не знам за вас који ово читате, али мени се већ мути у глави од ове комбинације, а знам и зашто. Зато што је наше упорно инсистирање на арбитражи ЕУ и НАТО, својеврстан политички мазохизам, а то здрав разум не може да схвати и прихвати.

Све ово развијам док ми над главом прелеће већ дванаести хеликоптер НАТО (а тек је подне), носећи позамашни терет нечега што вероватно нису чоколаде. Највероватније „коњица“ прави неки балкански Форт Апачи (Fort Apache), Бондстил 2, или нешто слично. Но, то је њихов посао. Ко зна, можда једног дана, већ остарели Џорџ Клуни добије

„Оскара“, за улогу у филму „Форт Јаринце (Fort Jarinje)“.

Нашу делегацију у Бриселу, „коњица“ је „одувала“ констатацијом да за преговоре нисмо спремни, и да се јавимо када за то будемо спремни. Нешто ми се јавља асоцијација на Мадлен Олбрајт из марта 1999, и оно чувено: „Милошевић зна мој број телефона, па нек се јави“!

Ми кажемо да су ЕУ и НАТО пуцали по голоруком народу (а писац ових редова може и да посведочи да с правом то кажемо), а ЕУ и НАТО (ови косовски, а не они поштени - бриселски) кажу да су пуцали (дакле, признају да јесу), али у *самоодбрани*, и то искључиво гуменим мецима?! Квалитет гуме нису помињали јер је то војна тајна. Шесторо рањених Срба је доведено у косовско-митровачку болницу, па и једно изрешетано санитетско возило, што сведочи о јакој гуми у мецима. Све до овде верујем ЕУ и НАТО, али одавде...

Сви рањени Срби су погођени у леђа, потиљак, вилицу... Какав су они то напад на ЕУ и НАТО учинили, да би се ови уплашили толико да им у самоодбрани, пуцају у леђа?! Па може ли ико то у глави да реконструише??? Као, ми идемо „гузичке“ на НАТО и ЕУ, а они се толико препадно да нам у самоодбрани пуцају у леђа. Па срамота! Да сам нешто фактор у НАТО и ЕУ лагао бих на вишем нивоу. На пример, појавио бих се у униформи са одликовањима (правим и лажним), пред мноштвом новинара у ГРАНД хотелу, под руку са Тачијем и изјавио да смо у Србе пуцали у самоодбрани, мецима направљеним у нашим лабораторијама у сарадњи са албанским стручњацима, по узору на древне абориџинске бумеранге, па док су Срби онако осокољени мислили да ми пуцамо без везе и промашујемо, ти меци су их с леђа обарали као снопље. Онда бих Хашима ухватио под руку и уз гласно: ха, ха, ха, позирао новинарима. На питање о изрешетаном санитетском возилу бих се још гласније насмејао уз коментар: „Немам коментара“!

Не треба бити необјективан, немачки војници јесу пуцали, али само у ваздух, колико се могло видети, а и колико су присутни посведочили. Американци, у чијим редовима је по сведочењу људи који су били ближе „жици“, било и Шиптара, пуцали су „у месо“. Из „меса“ су касније, у косовско-митровачкој болници, вађени бојеви меци, и то су „и коза и рог“. Народ је бежао, спашавао живу главу испред НАТО рафала, и то је истина коју УНМИК треба да саопшти након увиђаја, али...

Јучерашњи покушај полицајаца српске националности у саставу КПС-а, који је легални

орган УН (за разлику од КП – Косовска Полиција, који је орган Велике Албаније), да прикупе чауре, и други доказни материјал, завршен је тако што их је „коњица“ отерала. Данашњи „грађевински радови“, којима је „коњица“, уклонила доказе и уклонила барикаде изван зоне одговорности, дакле у зони коју би требало да контролоше полиција републике Србије би, да је среће, добили громогласан публицитет у нашим медијима. Али нису. Наша полиција ваљда ових дана има важнија посла, него да чува народ и државу. Иначе би сигурно реаговала. Толико о објективној истрази.

Сигурно се неко може запитати, и то с правом: Па шта ми ту можемо, кад су јачи! Тачно, јачи су, али у чему? Ако су јачи у бруталности, нису јачи у истини.

Нисмо довољно јаки оружаном? Нисмо. Сами кажемо да су нам војску растурили? Кажемо. Јел` цео свет на њиховој страни? Јесте, а и није! Зависи какви су вам видици. Али пита ли се ико, да ли ишта можемо урадити? Ако немамо бомбе; ако немамо генетски инжењеринг; ако немамо банке, имамо ли ишта? Имамо истину.

У конкретном случају, где су наши медији? Где су камере? Где су аналитичари? Да ли је могуће да се неће на сав глас борити против бумеранг метака? Зашто не олакшају истрагу коју УН треба да спроведе? Зашто својим извештавањем не приморају „коњицу“ да почне да се повлачи, или да бар са већом резервом приступа акцијама? На северном Косову има барем пола туцета телевизијских станица. Где су? Нека је ББЦ моћан, али у новинарству су у великој предности извештачи са лица места. То је „седма сила“. Корисници јавних фреквенција, из неког разлога то неће да раде, али локалне би морале.

Ако све до једне, у ово врло опасно време, у ове драматичне дане, емитују разне Шабане, Џеј Кеј и сличне садржаје који не доликују данашњем тренутку, а на другој страни, телевизија Косова из Приштине, изузетно озбиљно прати сваки корак свега што се миче од Вучитрна до Јариња, ставимо прст на чело. Преостало време се више не може мерити минутима, истичу већ и секунде. Зашто се једноставно од УН не затражи (барем и у саркастичном тону) тумачење, где се то још у свету у самоодбрани пуцало нападачу у леђа?

Какав маневарски простор би локална средства информисања оставила глобалним лажовима, када би са лица места извештавала 24 сата само о актуелним збивањима, што је иначе њихова привилегија и предност? Изузетно мали. Нека се Карлеуша керебечи на

ТВ Жагубици, али тамо где је рат сви ресурси морају бити мобилисани. Ту нема много времена, простора и милости. Нико не каже да новинари треба да стављају главу у торбу, али присуство њихових камера на местима сукоба, у интервјуима са очевицима, би могло спасити чак и животе. Не би смели НАТО официри да командују нападе тек тако, када би на бојном пољу било извештача. „Другачије коза брсти, кад зна да је вук гледа“! Ваљда смо за ових 20 година научили да је информативни мрак, њихов терен.

Где је универзитет? Колико је порука студентским и универзитетским мрежама широм света о истини на Косову послато од 25. јула до данас? Верујем, мало.

Зашто се не затражи мишљење од Бан Ки Муна, лично, макар и само у гласилима, да јавно одговори да ли у плану од шест тачака пише да НАТО сме да пуца у народ.

Да се разумемо, нико не сме да се заваља да ће они који нам отимају Косово, признати кривицу, или дати неко објективно тумачење, али наше је да питамо, да тражимо да покрећемо, да се боримо. То нам не бране ни масони, ни педери, ни Ватикан ни Коминтерна. То је само наш избор. Да ли ће то уродити плодом? Вероватно неће, али наше је да покушамо. Ако не покушамо, онда сигурно неће.

А на северу Косова је рат. Остатак Косова и Метохија су окупирани, али на северу је рат! Ми у њега ући нећемо, што не значи да га нема. Ако београдска средства информисања то крију од народа, локална то не смеју. Из Приштине прете; у Бриселу се праве луди; НАТО би радо да већ у Бубањ Потоку организује здружену вежбу „Доњи Преказ 2011“, и да у Дому војске изврши доделу одликовања „Адем Јашари са сребрним крилцима“. Стање је много тешко. Још тежа је спознаја да поприлични мањак разумевања за овако тешко стање лежи у недостатку информација и праве слике стања, и на терену и у политици...

У овом тренутку, стање на северу је напето, пуно ишчекивања, тако да од тренутка док ово пишем, до тренутка кад будем читао, што шта може да се измени. Баш онако како се ствари мењају у ратном стању.